

To pak se šchylno jo stało, aby se dopočniło, zož gronone jo psches togo profeta, kotaryž zejo:

Gronišo tej žowze Zion, glédaj, twój kral pschizo k tebe miłosežny a šejžezny na wošłowe a na žrebeschu teje šchěžarneje wošłowy.

A tej hučnika žěšchtej tam a žyńašchtej, ako jima Jesus pschifasał běšcho.

A pschirwežěšchtej tu wošłowu a to žrebe a položyšchtej swoju draštwu na nej a šajžišchtej jožo gorěj.

Alle wele ludu pschesčerašcho swoju draštwu na tu drogu; druge pak rubachu gałuje wot tych bomow a ščelechu je na drogu.

Ten lud pak, kenž předku a sa nim žěšcho, wołašcho a žašcho: Hosiana tomu Dabitowemu šynoju; chwalony buži, kenž pschizo we tom měnu togo Kněsa, Hosiana we tej hušchyně! —

Dajšcho nam, l. psch.! s togo šwětego ewangelia hobyšlišch: Tu pschibegu teje wěrnosczi, kotaruž my Jesušu ako našchom kraloju pschibegasch dejmy, a glédasch:

I. Ma zo taka pschibega zo,

II. Až my Jesušu ako našchom kraloju tušamu pschibegasch dejmy.

Šaž my togodla tu pschibegu teje wěrnosczi, kotaruž my Jesušu ako našchom kraloju pschibegasch dejmy, pschemarkowasch žomy, ga dajšcho nam glédasch:

I. Ma zo taka pschibega zo.

Tašama pschibega zo nato, až my pschi tej Jesušowej hužbe až do šmerschi wěrne wostasch žomy.

Ma to naš iwežo to mě tych Jesušowych hučnikow we tom ewangelii, zož te šłowa tak šně: Jesus pošla dwěju hučnikowu, a tej hučnika žěšchtej tam. To běšcho rosměj to přédne mě, kotarež tym dane hordowa, kotarež Jesuša pošnachu a sa nim žechu; woni hordowachu „huč-